

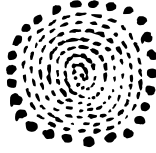
Raudonosios Uolos prakeikimas

Akvilina Cicėnaitė

Antra „Kengūrų slėnio
paslapties“ knyga

Alma littera

Viskas prasidėjo nuo dingusio bato.

Bet tuomet mes to dar nežinojome. Iš kur galėjome žinoti? Batai buvo senas, nudėvėtas ir jokio akivaizdaus pavojaus nekėlė.

Pradžia buvo daug žadanti. Ilzė atidžiai perskaitė ką parašiusi ir liko visai patenkinta. Tik gal reikėtų paaiškinti, kas tie „mes“? Žinoma, Ilzė rašė *ne spaudai*. Bet ką gali žinoti, kur atsidurs nelygia rašysena primarginti bloknoto lapai?

Mes – tai tėtis, aš (Ilzė), teta Ema, Tonis ir Miranda.

Mudu su tėčiu gyvename Australijoje. Tėtis yra... na, tiesiog mano tėtis. Jis dirba geležinkelių inžinieriumi, o naktimis sapnuoja traukinius.

Aš vis dar mokausi mokykloje. Anksčiau norėjau būti veterinare, bet dabar manau, kad tapsiu žurnaliste, kaip teta Ema.

Teta Ema yra tėčio vyresnioji sesuo. Ji turi dvi kates, Kuzią ir Morką, skrisdama paviešėti pas mus, jas paliko seneliams.

Tonis yra mano ~~geras~~ geriausias draugas. Jo močiutė Tija Marija yra mūsų namų prižiūrėtoja, be kurios, kaip sako teta Ema, mudu su tėčiu pražūtume. O dar ji kepa skaniausius pasaulyje pyragus ir dainuoja kaip tikra operos solistė.

Miranda (žiurkė) yra, laimei, jau buvusi tėčio draugė. O buvusi ji yra todėl, kad po kelionės jos niekas daugiau nebematė. Nors...

Ilzė sudvejojo. Tačiau atsidususi nusprendė palikti intriga. Juk taip ir reikia rašyti, ar ne?

Pasikviesti Mirandą kartu, mano nuomone, buvo labai kvaila. Juk ji manęs negalėjo pakęsti ir apsimetinėjo tik dėl tėčio. (Aš jos irgi nekenčiau, o labiausiai – jos pri-

klijuojamų nagų.) Tačiau taip nusprendė tėtis, o jam paprieštarauti beveik neįmanoma. Todėl prie Raudonosios Uolos iškeliaваме penkiese. Kelionėje susipažiname su Profesoriumi, kuris buvo labai įdomus ir protingas. Viskas klostėsi kuo puikiausiai, tik karštis, musės ir Miranda gadino nuotaiką. O paskui...

O paskui prasidėjo siaubo kupinos valandos dykumos naktyje. Niekas nesugebėtų aprašyti visų pavojų, kurie tykojo pasiklydusių dykumoje Ilzės ir Tonio.

...paskui mes pasiklydome. Netyčia. Na, gal ne visai netyčia. Norėjome padėti Profesoriumi surasti jovius – mokslui nežinomus padarus, apie kuriuos jis mums ir papasakojo. Ir labai gali būti, kad juos radome. (Bent jau taip mano Tonis.)

Ilzė rašė net sukaitusi. Atidžiai perskaičiusi paskutinį sakinį kiek pasvarstė, bet nusprendė viską palikti kaip yra. „Gali būti, kad juos radome“ – juk tai intriguoja? Taip ir reikia rašyti. Ilzė bus santūri, mažakalbė, bet labai intriguojanti žurnalistė.

Ji saldžiai užsisvajoję. Štai mėlynu dalykiniu kostiumėliu ir smėlio spalvos aukštakulniais bateliais, tokiais kaip Mirandos, ji televizijos eteryje kalbina valstybės galvą. „Prezidente, ar jūs tikite, kad jokiai egzistuoja?“ Įdomu, ką jai atsakytų. Ilzės laukė įdomi ateitis. Kiek nepaprastų žmonių, kiek neįtikėtinų jų istorijų ir paslapčių! Ilzė atsiduso. Iki tol dar, deja, reikia baigti mokyklą.

Tuomet mudu su Toniu buvome išgelbėti. Tačiau tuo kelionė dar nesibaigė. Tiesą sakant, tada ir dingę senas batas ir prasidėjo visi kiti keisti dalykai...

Ilzė padėjo tašką. Kruopščiai jį paryškino ir apvedžiojo. Taškas virto milžiniška pabaisos akimi. Tikri žurnalistai visuomet rašo bloknotuose, tvirtino teta Ema. Ilzė negalėjo suprasti kodėl. Gal jie nemoka naudotis kompiuteriu? Tačiau teta Ema, kaip visada, turėjo savo paaiškinimą. Niekas negalėjo priversti jos pakeisti savo akmens amžiaus nuomonės. Įkvėpimas, aiškino ji Ilzei, greičiau aplanko tuos, kurie laiko ran-

koje rašiklį. O ne tuos, kurie tik tarškina kompiuterio klavišais patys nesuprasdami apie ką. Ranka ir rašiklis – tai tiesioginė jungtis su smegenimis!

Deja, Ilzės įkvėpimas dingo taip pat greitai, kaip ir buvo atsiradęs. Akivaizdu, kad jos smegenys jungties teorijos nežinojo. Popieriaus lape ryškėjo tik milžiniškos pabaisos akys. Kaipgi dabar papasakoti apie tai, kas nutiko toliau? Kaip paaiškinti, jei išvis įmanoma? Kas dėjosi po kelionės, žino tik tėtis, teta Ema, Ilzė ir Tonis. Ir kiekvienas jų, nepamirštant ir Tijos Marijos, turi savo nuomonę apie įvykius, nutikusius jiems po apsilankymo prie Raudonosios Uolos.

Ilzė patogiai užsikėlė kojas ant stalo ir įsikando rašiklį. Kambaryje vis dar buvo karšta ir tvanku, nors už lango jau seniausiai sutemo. Tipiška australiška naktis, kuomet Ilzei būdavo taip sunku užmigti. Stalinę lempą ji buvo apklojusi perregima skara, kad šviesa nesklistų pro durų plyšį į koridorių. Ant sienų mažame kambarėlyje žaidė paslaptingi šešėliai. Tėtis barsis, kad Ilzė nemiega ir rytoj ryte bus neįmanoma jos prižadinti į mokyklą. Sunkus tas būsimosios

žurnalistės kelias! Tačiau šią istoriją Ilzė būtinai turėjo aprašyti. Kitaip teta Ema viską pamirš. Kitaip prisiminimai vienas po kito nesugrąžinamai nugrims į praeitį, ir niekas nesužinos, kaip viskas prasidėjo ir kaip baigėsi.

O kaip viskas prasidėjo, Ilzė puikiai prisiminė.

